

Arrest

nr. 248 465 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Kameroense nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bali Nyonga etnie. U bent geboren op 7 maart 1976 in Nguzang, Northwest Region. U groeide op in Douala, provincie Littoral, en ging daar enkele jaren naar school. Uw ouders verhuizen in de jaren 1980 naar Bamenda, Northwest Region. Na uw schoolloopbaan woont u van 1998 tot 2000 opnieuw in Douala. U werkt in Douala in een drukkerij waar u de machines bediende. U werkte gedurende een jaar ook als manager in een bakkerij. In 2000 gaat u in Bamenda wonen, waar u een eigen zaak in gebruikte motoronderdelen start.

Toen u in Douala woonde, was u reeds een lid van SCNC (Southern Cameroons National Council) en volgde de berichten op omtrent deze beweging. In 2000 wordt u actief lid van deze beweging. In datzelfde jaar wordt u aangesteld tot één van de publiciteitssecretarissen. U verspreidt traktaten en bezoekt andere leden om de plaats en tijd van de bijeenkomsten kenbaar te maken.

Eind september 2006 bent u aanwezig bij een vergadering van de SCNC. Tijdens deze vergadering wordt de viering van de Onafhankelijkheidsdag op 1 oktober voorbereid. Het gebouw wordt omsingeld door de ordediensten. U tracht weg te lopen, maar wordt gevat. Tijdens uw arrestatie raakt u gewond aan uw benen en uw hand. U wordt naar het politiekantoor van Old Town te Bamenda gebracht, waar u gedurende een week wordt vastgehouden. U wordt tijdens uw gevangenschap beledigd in het Frans. U wordt vrijgelaten zonder voorwaarden.

In februari 2007 verlaat u Kameroen en reist via Rusland naar Slovakije. U dient in Slovakije op 20 augustus 2007 een verzoek tot internationale bescherming in. U verlaat Slovakije en reist naar België, waar u op 13 oktober 2010 een eerste verzoek indient. Er wordt een terugnameverzoek naar de Slovaakse instanties gestuurd, waar de Slovaakse instanties mee instemmen. Op 7 januari 2011 wordt u door de Belgische instanties naar Slovakije gebracht. De Slovaakse autoriteiten wijzen uw verzoek om internationale bescherming af.

In 2017 vraagt u een paspoort aan op de Kameroense ambassade te Berlijn, wat uitgegeven wordt op 4 augustus 2017.

Eind november 2018 keert u terug naar Kameroen nadat u verneemt dat drie van uw broers gedood werden door de Kameroense autoriteiten. U reist met valse documenten aangezien er een genocide plaats heeft tegen de Engelstalige inwoners van Kameroen. U verblijft gedurende 2,5 maand bij uw familie in de omgeving van uw dorp Bali Nyonga.

U verlaat Kameroen in februari 2019 en reist via Nigeria naar België, waar u op 28 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indient. Het CGVS verklaart uw verzoek op 9 december 2019 ontvankelijk.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: paspoort (afgegeven te Berlijn, dd. 04/08/2017), lidkaart SCNC (dd. 04/01/2005), medische attesten, brief van W.V.U. (dd. 21/02/2019), buskaartje, verzoekschrift m.b.t. regularisatieaanvraag o.b.v. 9ter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u het statuut van vluchteling niet kan toekennen.

U verklaart in Slovakije en Nederland een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (Verklaring DVZ, vraag 22). Gevraagd of uw verzoek geweigerd werd, antwoordt u bevestigend. Uit uw verklaringen blijkt dat zowel de Slovaakse als Nederlandse asielautoriteiten reeds een beslissing namen m.b.t. een nood aan internationale bescherming uwentwege, wat eveneens onderbouwd wordt door de informatie beschikbaar voor het CGVS (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). **Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Slovakije en Nederland ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees reeds.**

U verklaart voor het CGVS dat u Kameroen in februari 2007 verlaten heeft omdat u gearresteerd werd tijdens een vergadering van de afscheidsbeweging SCNC (notities persoonlijk onderhoud dd. 26/02/2020 (verder notities CGVS), p. 19-20).

Hierbij wordt eerst en vooral opgemerkt dat u anno 2017-2018 daden stelt die niet overeenkomen met het gedrag van een persoon die in zijn land van herkomst nog een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn activiteiten voor de afscheidsbeweging SCNC. Immers, in de zomer van 2017 neemt u zelf contact op met de Kameroense autoriteiten, **u vraagt nl. uit eigen beweging een paspoort aan op de Kameroense ambassade te Berlijn** (notities CGVS, p. 29), want u heeft een paspoort nodig omwille van uw rondreizen in Europa en uw gezondheidssituatie. Gevraagd of er op de ambassade specifieke vragen gesteld werden, verklaart u dat u een vragenlijst op de computer ingevuld heeft en een foto en vingerafdrukken heeft afgegeven. Gevraagd of de personen op de ambassade opmerkingen gemaakt hebben naar u toe, antwoordt u ontkennend. U verklaart verder dat er geen vragen waren omdat u niet als enige daar was. Eerder tijdens het onderhoud gevraagd of u ooit opmerkingen gekregen heeft omtrent uw lidmaatschap bij SCNC, verklaart u bovendien dat er wel appreciatie kwam (notities CGVS, p. 28), maar geen andere opmerkingen. **Verder wordt opgemerkt dat u verklaart in november 2018 teruggekeerd te zijn naar Kameroen** (notities CGVS, p. 4). U gebruikte niet uw paspoort, maar reisde onder de naam N.P. terug naar Kameroen (notities CGVS, p. 3). **Gevraagd om welke reden u met een vals paspoort terugkeerde naar Kameroen, verklaart u dat als ze uw paspoort controleerden en wisten dat u uit Southwest of Northwest (de Engelstalige regio's) kwam, dat uw leven in gevaar was** (notities CGVS, p. 12). Gevraagd waarom dat een probleem zou zijn, verklaart u dat er niet alleen Engelse (Engelstalige) mensen zijn, maar ook spionnen en dat het leger ook in de buurt van de grens is. Gevraagd waarom het een probleem is voor Engelstaligen, verklaart u dat er een **genocide** tegen de Engelstalige bewoners van Kameroen gaande is en dat **elke Engelstalige een doelwit** is. Gevraagd of uzelf bedenkingen had voor u besloot terug te keren naar Kameroen, verklaart u dat als u niet teruggekeerd was naar Kameroen, u hier in Europa dood zou zijn (notities CGVS, p. 15) en dat u met uw gedachten ergens anders was sinds u het nieuws – de dood van uw broers – hoorde. Gevraagd of u nog andere bedenkingen had, verklaart u op dat moment **geen (andere) bedenkingen gehad te hebben, behalve omtrent de dood van uw broers.** Gevraagd wat u dacht dat er zou gebeuren als u het leger zou tegenkomen, verklaart u “Ik wist dat ik automatisch zou gedood worden als mijn broers, als ik niet gedood zou worden, zou ik naar de gevangenis gebracht worden en veroordeeld worden voor het leven lang zoals de andere Zuidelijke Kameroeners.” Ter bevestiging gevraagd dat dit alleen zou zijn **omdat u Engelstalig bent**, antwoordt u bevestigend. Uit uw verklaringen omtrent uw terugkeer naar Kameroen blijkt hoegenaamd niet dat u nog een vrees voor vervolging heeft omwille van uw lidmaatschap bij SCNC. **Uw gedragingen anno 2017-2018 getuigen dan ook niet van een actuele vrees voor vervolging omwille van dit lidmaatschap. Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat eveneens uw oprecht activisme in twijfel getrokken kan worden. Er wordt u immers meerdere malen gevraagd naar uw bezigheden te Bamenda in de periode 2000-2007** (notities CGVS, p. 7). U tracht echter tijd te winnen door de vraag meerdere malen terug te kaatsen naar de interviewer of, helemaal naast de kwestie, te stellen dat u naar school ging terwijl u reeds voor 2000 de highschool afgerond had. Indien u werkelijk politiek actief was in deze periode, kan van u verwacht worden dat u hier onmiddellijk verklaringen over aflegt. Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u **na 2007 niet meer deelnam aan enige politieke activiteiten.** Immers, gevraagd wat u sinds 2007 in Europa gedaan heeft, legt u verklaringen af over uw tewerkstelling in diverse bedrijven (notities CGVS, p. 11). Gevraagd of u in Europa nog iets anders gedaan heeft dan werken, verklaart u in uw vrije tijd rond te hangen met vrienden of te sporten. **Het tast de geloofwaardigheid van uw oprecht politiek engagement grondig aan dat u reeds 13 jaar geen politieke activiteiten meer heeft opgenomen.**

Uit uw verklaringen blijkt verder dat de eerste vergadering waarbij u aanwezig was, plaats had rond **maart 2000**, want drie maanden na deze eerste vergadering werd u rond juni 2000 benoemd tot publiciteitssecretaris (notities CGVS, p. 23). Gevraagd wie deze eerste vergadering voorzat, vraagt u eerst ter bevestiging of gevraagd wordt naar de persoon die deze vergadering voorzat. Dat bevestigd, verklaart u dat het chairman **chief A.E.O.** was (notities CGVS, p. 22). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat **chief A.E.O. reeds begin januari 2000 gearresteerd werd en pas na een jaar vrijgelaten werd** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Chief A.E.O. was op dat moment dus allerm minst in de mogelijkheid om deze bewuste vergadering voor te zitten. Bovendien, wanneer gevraagd wordt naar de eerste vergadering waarbij u aanwezig was, zijnde een vergadering in het jaar 2000, spreekt u onmiddellijk over de laatste vergadering waarbij u aanwezig was (notities CGVS, p. 22), want er werd gesproken over de boycot van de verkiezingen van 2007 die enkele maanden later zou plaatshebben. U tracht wederom tijd te rekken door verklaringen af te leggen die totaal geen betrekking hebben op de eerste vergadering waarbij u aanwezig was. U maakt het niet aannemelijk reeds in het jaar 2000 aanwezig te zijn geweest bij een vergadering van SCNC.

Gevraagd wanneer u de laatste keer een lidkaart kreeg, verklaart u in **2006** een kaart gekregen te hebben (notities CGVS, p. 25-27), waarna u verklaart dat u er niet meer de hand op kon leggen na uw vertrek uit Kameroen. Ter bevestiging gevraagd of u geen lidkaarten meer had nadat u Kameroen in 2007 verliet, verklaart u dat het niet meer kon. Even later gevraagd of de door u neergelegde lidkaart de laatste was die u had, verklaart u dat deze de laatste was die u had, in **2005**. Echter, bij uw verzoek om internationale bescherming in 2010 legde u ook een lidkaart neer, deze werd uitgegeven op 21 juli **2010** (beschikbaar in uw administratieve dossier). U geconfronteerd met deze informatie, verklaart u zich uw verklaringen uit 2010 niet meer te herinneren (notities CGVS, p. 32) en wijst u op het feit dat u toen geen lang interview gehad heeft. Uw verklaring is echter niet dienstig aangezien u zelf een lidkaart neergelegd heeft voor de DVZ. U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw laatste lidkaart van SCNC.

Het is daarenboven allerm minst aannemelijk dat u zelfs de SCNC, waarvan u beweerdelijk een actief lid bent in de periode 2000-2007 (notities CGVS, p. 21), niet zou inlichten over de moeilijkheden die u omwille van uw politiek activisme kent. Immers, gevraagd of u na uw vasthouding in de gevangenis daar met iemand over gesproken heeft, noemt u enkel familie en dichte vrienden (notities CGVS, p. 27-28). Gevraagd of u het met iemand van SCNC besproken heeft, verklaart u dat één van de publiciteitssecretarissen dat wel wist, nl. I.. Ter bevestiging gevraagd of hij het wist toen u in de gevangenis zat, verklaart u "hij wist het toen ik in de cel zat." Gevraagd of u er met I. over gesproken heeft, antwoordt u echter ontkennend. Gevraagd naar de reden waarom u dat niet met hem besproken heeft, verklaart u toen gedacht te hebben dat u tijdens de volgende vergadering de kans zou krijgen om het met iemand te bespreken. Het is echter niet aannemelijk dat u de hulp van andere partijleden niet zou inroepen of hun raad niet zou vragen om uzelf tegen de overheid te beschermen, vooral wanneer andere partijleden reeds op het moment van uw gevangenschap weten dat u opgesloten bent.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk actueel geïndiceerd te worden door de Kameroense overheidsdiensten.

U legt in het kader van uw verzoek **twee attesten** neer waarbij de psycholoog stelt dat u onder de indruk bent van de wrede daden die u in uw land gezien heeft. Deze vaststelling gebeurde echter vooraleer er een onderzoek naar de geloofwaardigheid van de verklaringen werd gedaan. Uit het attest blijkt dat u psychologische problemen heeft. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de psycholoog om de omstandigheden waarin deze problemen ontstaan zijn, vast te stellen. **Het attest bevestigt dat u psychologische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitend over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn.**

U legt in het kader van uw verzoek eveneens een **medisch attest** voor waarbij de arts meerdere littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde dat een deel van uw grote **rechterteent geamputeerd werd met een vuurwapen** en dat andere littekens door herhaaldelijk stampen veroorzaakt werden. Voor het CGVS verklaart u echter dat uw **rechterteent verbrijzeld werd toen de achterdeur van de truck waarin u weggevoerd werd, gesloten werd** (notities CGVS, p. 20). **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitend over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

U legt een **handgeschreven brief** voor van eerwaarde W.V.U., een priester die u vlak voor uw vertrek uit Kameroen ontmoette (notities CGVS, p. 30). Deze brief gaat vergezeld van de pastorale kaart en een tijdelijk identiteitsdocument van de heer W.V.U.. De schrijver van deze brief spreekt enkel over de huidige situatie te Kameroen, en verwijst nergens naar uw activiteiten voor de SCNC. Deze brief wijzigt het voorgaande echter niet.

U legt een **buskaartje** voor dat uw traject van Bamenda naar Douala dient aan te tonen (notities CGVS, p. 30). Dit kaartje kan het voorgaande echter niet wijzigen.

Het door uw advocaat neergelegde **verzoekschrift** tot schorsing en nietigverklaring i.v.m. de beslissing van 1 oktober 2019 betreffende uw regularisatieaanvraag o.b.v. artikel 9ter kan het voorgaande evenmin wijzigen.

De door u neergelegde **lidkaart van SCNC en uw paspoort** werden hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit bepaalde zones in Engelstalig Kameroen krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie **COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire."** dd. 1 oktober 2019 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_cameroun_la_crise_anglophone_situation_securitaire.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones."** dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een **gelokaliseerd conflict** dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Franstalig Kameroen te vestigen, meer bepaald in Douala, provincie Littoral, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Niettegenstaande het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land, onder meer door de ghost town operaties en de vele check points van zowel de Kameroense autoriteiten als van de separatisten, blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen. Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

Wat de veiligheidssituatie in **de Franstalige regio** van Kameroen betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit in eerder geringe mate. Zo is er sprake van een twintigtal incidenten in de Franstalige regio's Ouest en Littoral. Uit de informatie blijkt echter duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. Het merendeel van hen zet kleine handelszaken op. De grootschalige verplaatsingen van de bevolking uit Engelstalig Kameroen brengt weliswaar een grote druk teweeg op de Franstalige zone, die onder andere heeft geleid tot de ontwikkeling van prostitutie en een groot aanbod aan goedkope werkrachten in de Franstalige steden. Daarnaast zijn er Engelstalige scholieren en studenten die zich inschrijven in middelbare scholen, colleges en universiteiten in Franstalig Kameroen. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid. Niettegenstaande er in deze wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razzia's, identiteitscontroles, arrestaties, ..., blijkt uit het geheel van de informatie

evenwel dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Franstalig Kameroen, meer bepaald in Douala, provincie Littoral. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Douala vestigt.

Zo blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat u enkele jaren in Douala, provincie Littoral, gewoond heeft (notities CGVS, p. 4-5). In de **periode 1998-2000 woonde u immers in het kwartier Bepanda Casmando in Douala. U werkte in Douala o.m. in een drukkerij en in een bakkerij. U werkte in de periode 1999-2000 als manager in een bakkerij.** Verder heeft u nog **contact met de moeder van uw zoon die in Douala woont** (notities CGVS, p. 18-19). Gevraagd of u zich ergens anders in Kameroen kan vestigen, verklaart u dat u er als Engelstalige onmogelijk kan wonen. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet in Franstalig Kameroen kan gaan wonen, verklaart u “omwille van de genocide. Sommige mensen weten ook dat ik van de beweging ben en ik kan geïdentificeerd worden. Elke Engelstalige in Kameroen is een doelwit, er is geen vrijheid (...)”. U maakt het echter niet aannemelijk dat u anno 2020 gevisieerd wordt omwille van uw beweerdelijke lidmaatschap bij de afscheidingsbeweging SCNC (zie supra). Er kan verder niet ingezien worden waarom u zich niet in het Franstalige landsgedeelte zou vestigen, te meer daar u reeds 13 jaar in Europa verblijft (notities CGVS, p. 4-5), als volwassene meerdere jaren in Douala gewoond heeft en er gewerkt heeft in een drukkerij en als manager in een bakkerij, en u een beetje Frans spreekt (notities CGVS, p. 17). Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er geen sprake is van een systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Douala in Franstalig Kameroen over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert aan als middel: “manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”.

Aangaande de verzoeken om internationale bescherming in Slowakije en in Nederland, stelt verzoeker dat het administratief dossier “de beslissingen en arresten van de Slowaakse/Nederlandse autoriteiten en rechtbanken” niet bevat, waardoor “de raadvrouw van verzoeker niet op de hoogte [is] van de redenen waarom verzoeker in Slowakije en Nederland een negatieve beslissing heeft gekregen”. Hij wijst erop dat deze verzoeken dateren van 2007 (Slowakije) en 2013 (Nederland), dat zijn problemen sindsdien verergerd zijn (gezien zijn broers zijn overleden) en dat de veiligheidssituatie in Kameroen bovendien ernstig verslechterd is.

Wat de paspoortaanvraag in 2017 betreft, houdt verweerder “geen rekening met het feit dat [verzoeker] dit paspoort nooit heeft gebruikt”. Verzoeker stelt dat paspoortaanvragen in een eenvoudig kantoor (het paspoortkantoor) ingediend worden, dat de vragen die worden gesteld om een paspoort te verkrijgen zeer beperkt zijn en dat er geen vragen worden gesteld over de politieke activiteiten van personen die een paspoort aanvragen. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker “Aanvraagformulier voor het paspoort”.

Wat betreft het feit dat hij in 2018 naar Kameroen is teruggekeerd, benadrukt verzoeker “dat hij een valse naam (N.P.) en een vals paspoort heeft gebruikt om naar Kameroen terug te keren”, dat hij “veel

voorzorgsmaatregelen” nam in Kameroen en dat hij er steeds verborgen verbleef. Hij wijst erop dat hij terugkeerde *“omdat hij hoorde van de dood van zijn drie broers”*. Hij benadrukt de richtlijnen van UNHCR en verwijst naar een arrest van de Raad.

Volgens verzoeker waren de gestelde vragen over zijn politiek activisme *“niet duidelijk genoeg”*. Hij argumenteert dat hij *“veel informatie over zijn politieke activiteiten en over the SCNC gegeven [heeft]”*. Hij wijst nog op de voorgelegde lidmaatschapskaart *“waarvan de betrouwbaarheid en authenticiteit niet wordt betwist door het CGVS”*.

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat als verzoeker *“niet meer politiek actief is, dat komt omdat hij voor zijn leven vreest”*, gezien hij nog geen internationale bescherming gekregen heeft en bang is om naar Kameroen gerepatrieerd te worden. Hij wijst op *“de informatie van het CGVS (zien infra - stuk 7)”* waaruit zou blijken dat *“het feit dat men ervan wordt verdacht een aanhanger van de separatisten te zijn, voldoende [is] om te worden gearresteerd en gemarteld”*. Hij legt uit dat hij zich wel blijft *“informereren over the SCNC”* en contacten onderhoudt *“met mensen die dezelfde politieke ideeën hebben en die ook in België verblijven”*.

Waar verzoeker volgens de bestreden beslissing zou hebben verklaard dat A.E.O. de eerste SCNC-vergadering voorzat die hij bijwoonde, zou dit *“een probleem van begrip”* zijn. Verzoeker stelt dat hij bedoelde *“dat de voorzitter van SCNC op dat moment A.E.O. was”*, maar niet *“dat deze man de vergadering waaraan hij deelnam voorzat”*. Hij klaagt voorts aan dat *“tijdens het persoonlijk onderhoud van [verzoeker] over dit punt geen vragen gesteld [werden], in strijd met artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS”*.

Verzoeker erkent zijn laatste lidmaatschapskaart in 2010 te hebben ontvangen, doch op het moment van zijn persoonlijk onderhoud was hij *“volledig vergeten dat hij zijn laatste kaart in 2010 (10 jaar geleden) had ontvangen”*. Deze vergissing is volgens hem *“te wijten aan het feit dat hij deze kaart 10 jaar geleden heeft neergelegd, en sindsdien is er veel gebeurd”*. Hij verwijst naar een arrest van de Raad.

Hij klaagt aan dat het CGVS geen rekening gehouden heeft met zijn psychologisch problemen. Bij zijn verzoekschrift voegt hij hiertoe drie psychologische attesten. Hij verwijst onder meer naar rechtspraak.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker het SCNC niet om hulp heeft gevraagd toen hij werd vastgehouden, geeft verzoeker aan dat hij na zijn vrijlating sprak over zijn problemen met I., die ook lid was van SCNC, en dat het SCNC hem vervolgens hielp het land te verlaten.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie van politieke activisten in Kameroen, gezien hij nog steeds vreest voor vervolging wegens zijn politieke activiteiten in geval van terugkeer naar Kameroen. Uit de beschikbare documentatie blijkt volgens verzoeker *“dat separatisten/secessionisten in het algemeen, en de leden van SCNC in het bijzonder, vanaf het begin in Kameroen worden vervolgd”*. Hij citeert dienaangaande uit landeninformatie.

Verzoeker wijst op zijn *“coherent en en gedetailleerd relaas gegeven van zijn detentie in Kameroen”* en op het *“medische attest [...] met de littekens op zijn lichaam die veroorzaakt zijn door folteringen die hij heeft ondergaan”*. Hij citeert uit *“objectieve en betrouwbare bronnen”* over *“de onmenselijke omstandigheden van detentie, en folteringen van gedetineerden in Kameroen”* die verzoekers verklaringen over zijn detentie en martelingen zouden bevestigen.

Hij legt uit *“dat drie van zijn broers werden vermoord”*, dat hij hierover *“gedetailleerde verklaringen”* heeft afgelegd en dat deze elementen door verweerder niet in twijfel worden getrokken. Hij meent bijgevolg te moeten *“kunnen profiteren van het vermoeden als bedoeld in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker wijst op het *“letselrapport”* dat hij neerlegde en dat zijn verklaringen over de martelingen in Kameroen zou bevestigen. Hij legt uit dat zijn rechterteen verbrijzeld werd toen de achterdeur van de truck waarin hij weggevoerd werd, gesloten werd, en benadrukt dat het attest niet naar een *“vuurwapen”* verwijst, *“maar naar een ijzeren wapen (‘arme en fer’)”* en dat *“de achterdeur werkte als een ijzeren wapen”*. Hij verwijst dienaangaande naar arresten van het EHRM, *“het standpunt van Sylvie Sarolea”* en een arrest van de Raad. Verzoeker besluit dat verweerder onvoldoende rekening hield met de voorgelegde medische documenten.

Verzoeker haalt aan dat hij twee psychologische attesten neerlegde. Volgens verzoeker, *"indien deze psychologisch attesten het niet mogelijk maakt om de realiteit van de feiten die ter ondersteuning van de asielaanvraag worden aangevoerd, vast te stellen, moeten deze attesten worden beschouwd als "gedetailleerde elementen met betrekking tot de vermeende risico's", aangezien er sprake is van psychologische stoornissen die verband houden met het geleden geweld, en dus met de risico's die worden gelopen in geval van terugkeer naar het land van herkomst"*. Hij citeert uit een arrest van de Raad.

Aangaande de subsidiaire bescherming en de toepassing van het intern vestigingsalternatief, noemt verzoeker *"veel arresten"* waarin de Raad *"de subsidiaire beschermingsstatus toegekend [heeft] aan verzoekers die geen sociaal of familienetwerk in de regio (waar het CGVS dacht dat ze een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zouden beschikken) hadden en die niet over voldoende materiële middelen beschikten om zich daar te vestigen"*. Het feit dat verzoeker meer dan 20 jaar geleden in Douala heeft gewerkt en gewoond en hij alleen maar een beetje Frans spreekt, is *"geenszins voldoende om te concluderen dat hij een sociaal netwerk in Douala heeft en dat hij over voldoende materiële middelen beschikt om zich daar te vestigen"*. Hij stelt dat zijn hele familie (ouders, broers, zoon) nog steeds in de bossen in zijn regio van herkomst woont en dat de moeder van zijn kind een alleenstaande vrouw is *"waarmee verzoeker nooit een echte liefdesrelatie heeft gehad"* en zij verzoeker niet zou helpen als hij naar Kameroen zou terugkeren. Hij wijst nog op zijn kwetsbare profiel, dat moet blijken uit zijn regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit *"het standaard medisch getuigschrift van Dr. Lecomte van 29 juli 2019 (stuk 16)"* dat aangeeft dat verzoeker lijdt *"aan een HIV-infectie, die zonder behandeling dodelijk is"* en uit de *"situatie van psychische nood"* waarin hij zich bevindt.

Aldus verzoeker blijkt bovendien *"uit de beschikbare documentatie dat Engelstalige Kameroenezen worden gediscrimineerd, dat ontheemden in Kameroen moeilijk toegang hebben tot huisvesting en gezondheidszorg, en dat de bescherming van de Kameroense autoriteiten niet doeltreffend is"*. Hij citeert uit landeninformatie.

Tot slot benadrukt verzoeker nog artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *"Aanvraagformulier voor het paspoort"*, *"Psychologisch attest van 5 maart 2020"*, *"Psychologisch attest van 4 juli 2019"* en *"Psychologisch attest van 16 mei 2019"*, *"COI Focus «Cameroun - La crise anglophone situation sécuritaire », 1 oktober 2019"*, *"Immigration and Refugee Board of Canada, "Cameroun: information sur le Conseil national du Cameroun méridional (Southern Cameroons National Council - SCNC)(...) (2015-juin 2018)"*, *"Amnesty International. "Report 2006 - Cameroon", 23 mei 2006"* en *"Canada : Immigration and Refugee Board of Canada [...], 23 december 2008"*, *"Human Rights Watch, «Cameroon Detainees Tortured», 20 augustus 2019"*, *"Human Rights Watch, « Cameroon Routine Torture. Incommunicado Detention », 6 mei 2019"*, *"US Department of State, « Cameroon 2019 Human Rights Report »"*, *"Amnesty International. « Report 2017/18 - Cameroon », 22 februari 2018"*, *"US Department of State. « 2007 Country Reports on Human Rights Practices - Cameroon», 11 maart 2008"*, *"Standaard medisch getuigschrift van 29 juli 2019"*, *"Committee on Economie, Social and Cultural Rights. "Concluding observations on the fourth periodic report of Cameroon 25 maart 2019"*, *"Human Rights Committee. "Concluding observations on the fifth periodic report of Cameroon", 30 november 2017"*, *"Transparency International. Helpdesk anti-corruption, « Cameroun Tour d'horizon de la corruption et la lutte contre la corruption », 22 april 2016"* en *"RTBF. « Au Cameroun, la population affaiblie par des années de conflits doit combattre le coronavirus sans arme », 7 april 2020"*.

2.3. Bij aanvullende nota van 8 januari 2021 brengt verweerder volgend nieuw element ter kennis: *"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kameroen (zie COI Focus "Cameroun. Situation sécuritaire liée au conflit anglophone." dd. 16 oktober 2020 (update), beschikbaar op [URL] en COI Focus "Cameroun. La crise anglophone. Situation des anglophones." dd. 15 mei 2019) blijkt dat Kameroen momenteel getroffen wordt door de zogenaamde "Engelstalige crisis". Het gaat hierbij echter om een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en*

South West. Uit de informatie blijkt duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Vooreerst merkt de Raad samen met verweerder op dat enkele vaststellingen verzoekers beweerd activisme voor de SCNC ondermijnen.

Zo werd verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en op verschillende manieren gevraagd met wat hij zich bezighield in Bamenda van 2000 tot 2007 (cf. notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 7). Verzoeker vermeldde zijn politieke activiteiten (*“Bijeenkomsten van mijn beweging, dat was af en toe.”*; notities, p. 7) echter pas na de zesde herformulering van deze vraag, wat bezwaarlijk doorleefd overkomt. Indien verzoeker werkelijk vanaf 2000 lid was van deze organisatie en sinds dan ook aangesteld werd tot een van de publiciteitssecretarissen alsook verschillende activiteiten ontplooiden binnen deze organisatie, kan verwacht worden dat verzoeker deze activiteiten spontaan vermeldt wanneer meermaals gepeild wordt naar zijn bezigheden buiten zijn werk, temeer daar hij omwille van dit activisme beweerdelijk zijn land is moeten ontvluchten.

Dat verzoeker later tijdens zijn persoonlijk onderhoud *“veel informatie over zijn politieke activiteiten en over the SCNC gegeven [heeft]”*, zoals wordt aangebracht in het verzoekschrift, toont aan dat verzoeker kan antwoorden op gerichte (theoretische) vragen hieromtrent. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn activisme niet spontaan in zijn persoonlijk leven plaatste toen hem gevraagd werd te vertellen over zijn toenmalige bezigheden, terwijl hij dan wel wist weer te geven dat hij ging sporten en vrienden en familie bezocht (*“Ik ging sporten. Soms bezocht ik ook vrienden. Soms hingen we rond in de stad, voor een biertje of twee. Soms bezocht ik mijn familie.”*; notities, p. 7).

Ook verzoekers warrige verklaringen over de eerste bijeenkomst van de SCNC die hij bijwoonde, waar hij het eerst had over maart 2000, maar dan begon te vertellen over *“die vergadering was gewoon ingericht om mensen te sensibiliseren over de boycot van de verkiezing van 2007 die na enkele maanden zou plaatshebben”* (notities, p. 22), wijzen erop dat verzoeker deze gebeurtenissen niet werkelijk beleefde, maar achteraf probeert in te passen in zijn leven.

Tevens beweerde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij zijn laatste SCNC-lidkaart kreeg in 2006 (notities, p. 25) om dan later te stellen dat de lidkaart die hij tijdens zijn huidige procedure neerlegde de laatste was die hij had *“in 2005”* (notities, p. 27). Hij legde uit dat hij sinds zijn vertrek uit Kameroen in 2007 geen lidkaart meer kon krijgen *“omdat ik mijn status niet ken”* (notities, p. 26) en *“omdat ik me nog verborgen houd. Ik word in Europa nog niet beschermd.”* (notities, p. 27). De Raad merkt echter op dat geen van deze beweringen stroken met de lidkaart die hij neerlegde bij zijn eerste verzoek in België in 2010 en die uitgegeven werd op 21 juli 2010. De stellingen in het verzoekschrift dat hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud *“volledig vergeten [was] dat hij zijn laatste kaart in 2010 (10 jaar geleden) had ontvangen”* en dat deze vergissing *“te wijten [is] aan het feit dat hij deze kaart 10 jaar geleden heeft neergelegd, en sindsdien is er veel gebeurd”*, kunnen zijn eerdere verklaringen over zijn onmogelijkheid om in Europa een nieuwe lidkaart te krijgen niet verklaren.

Verzoeker kan gelet op het voorgaande zijn politiek activisme niet aannemelijk maken. De argumentatie in het verzoekschrift *“dat separatisten/secessionisten in het algemeen, en de leden van SCNC in het bijzonder, vanaf het begin in Kameroen worden vervolgd”*, waarvoor geciteerd wordt uit landeninformatie is dan ook niet dienstig.

6. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerd politiek profiel, kan zijn arrestatie in oktober 2006 omwille van zijn politieke activiteiten dan ook niet op waarheid berusten.

Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker heeft nagelaten de SCNC in te lichten over deze arrestatie, hoewel hij nog tot februari 2007 in Kameroen verbleef. De uitleg in het verzoekschrift - dat verzoeker na zijn vrijlating sprak over zijn problemen met I., die ook lid was van de SCNC, en dat de SCNC hem vervolgens hielp het land te verlaten - strookt niet met de versie van de feiten die hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar liet verzoeker immers uitdrukkelijk verstaan dat I. wel wist van zijn arrestatie, maar dat verzoeker hierover met hem nooit gesproken heeft noch met iemand anders van de SCNC, omdat *“de tijd dat de situatie gebeurde, ik dacht dat ik misschien tijdens de volgende vergadering de kans zou krijgen om het met iemand te bespreken. Spijtig genoeg heb ik geen enkele vergadering meer bijgewoond voor ik vertrok uit Kameroen.”* (notities, p. 28).

7. Het door verzoeker op het Commissariaat-generaal voorgelegde medisch attest van 21 februari 2019 maakt melding van letsels, waaronder de amputatie van een deel van zijn rechtersbeen en littekens op knie en hand, waarvan verzoeker aanvoert dat dit gebeurde bij zijn arrestatie. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het medisch stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over de littekens. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest in het kader van het verzoek om internationale bescherming betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het *“medische attest [...] met de littekens op zijn lichaam die veroorzaakt zijn door folteringen die hij heeft ondergaan”*, op arresten van het EHRM, op *“het standpunt van Sylvie Sarolea”* en op een arrest van de Raad, moet worden vastgesteld dat de arts in het attest geen uitspraak doet over de oorsprong of oorzaak van de littekens, maar slechts verzoekers eigen subjectieve verklaringen hierover heeft genoteerd (*“Selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à [...]”*). Er kan middels dit attest aldus geen causaal verband worden aangetoond tussen de letsels en de door verzoeker aangehaalde problemen. Bovendien noteerde de arts dat verzoeker aangaf dat zijn been geamputeerd werd door *“arme en fer”*, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal sprak over zijn voet die geklemd raakte tussen de achterdeur van een legervoertuig (*“Ik werd in een legervoertuig geduwd. Toen ik in de legertruck zat, had ik sandalen aan met mijn voeten erbuiten. De druk op mij en de sandalen gingen van mijn voeten. Terwijl ik in de truck geduwd werd, was mijn been nog buiten. Ze probeerden de achterdeur van de truck te sluiten. Mijn rechtersbeen zat ertussen en werd verbrijzeld.”*; notities, p. 20). De uitleg in het verzoekschrift dat het attest niet naar een *“vuurwapen”* verwijst, *“maar naar een ijzeren wapen (‘arme en fer’)”* en dat *“de achterdeur werkte als een ijzeren wapen”*, overtuigt niet. Indien verzoeker ook aan de arts verteld zou hebben dat zijn rechtersbeen verbrijzeld werd door een achterdeur, valt niet in te zien waarom de arts dit als *“amputation par arme en fer”* zou neerschrijven.

8. De *“objectieve en betrouwbare bronnen”* over *“de onmenselijke omstandigheden van detentie, en folteringen van gedetineerden in Kameroen”*, die worden aangehaald in het verzoekschrift, kunnen verzoekers verklaringen over de arrestatie en zijn letsels evenmin hardmaken. Het betreffen verwijzingen naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst die niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op voorgaande vaststellingen - in gebreke.

9. De ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende toenmalige problemen in Kameroen wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker geen internationale bescherming kreeg toen hij hierom verzocht in Slovaakse in 2007 en in Nederland in 2016.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat het administratief dossier *“de beslissingen en arresten van de Slovaakse/Nederlandse autoriteiten en rechtbanken”* niet bevat, merkt de Raad op dat het administratief dossier wel degelijk informatie over de Slovaakse asielprocedure van 2013 en Nederlandse asielprocedure van 2016 bevat (cf. stuk 1.1. in het administratief dossier). Het valt overigens niet in te zien waarom verzoeker geen kennis zou (kunnen) hebben van de beslissingen ingevolge zijn verzoeken om internationale bescherming.

Uit genomen beschikking van 21 september 2016 door de Nederlandse staatssecretaris van veiligheid en justitie blijkt dat *“het gestelde lidmaatschap van en de activiteiten voor SCNC van betrokkene niet geloofwaardig worden geacht”*.

Wat betreft de procedure(s) in Slovaakse, verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij er zowel zijn politieke als gezondheidsredenen aanhaalde (notities, p. 20).

Dat zowel de Slovaakse als de Nederlandse asielinstanties reeds oordeelden dat verzoeker geen internationale bescherming behoeft omwille van zijn politiek profiel, is dan ook wel degelijk een indicatie van de onwaarschijnlijkheid van verzoekers relaas. Deze informatie kan aanzien worden als algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek.

10. Zelfs indien geloof zou worden gehecht aan verzoekers politiek profiel en de hieraan gekoppelde arrestatie in oktober 2006, *quod non in casu*, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker alleszins niet aannemelijk maakt dat zijn vrees nog actueel is.

Verzoeker was overigens kennelijk zelf ook deze mening toegedaan en heeft er ook naar gehandeld door in 2017 een paspoort aan te vragen bij de Kameroense autoriteiten (die hij beweert te vrezen) in Berlijn en door in november 2018 terug te keren naar Kameroen (het land waar zijn leven in gevaar zou zijn).

De beweringen in het verzoekschrift “*dat [verzoeker] dit paspoort nooit heeft gebruikt*”, dat paspoortaanvragen in een eenvoudig kantoor (het paspoortkantoor) ingediend worden, dat de vragen die worden gesteld om een paspoort te verkrijgen zeer beperkt zijn en dat er geen vragen worden gesteld over de politieke activiteiten van personen die een paspoort aanvragen (“*Aanvraagformulier voor het paspoort*”), doen geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zich onder zijn eigen identiteit vrijwillig richtte tot de autoriteiten die hij beweert te vrezen, door een paspoort aan te vragen om te kunnen rondreizen (notities, p. 29), waarvoor hij een vragenlijst moest invullen en een foto's en vingerafdrukken moest afgeven (“*Ik ging naar daar met mijn geboorteakte en mijn identiteitskaart die al vervallen was. Ik moest een verklaring van verloren documenten doen daar. Ze kregen informatie, namen mijn foto en vingerafdrukken.*”; notities, p. 29), en dat hij dit dan ook zonder problemen verkreeg.

Een dergelijke gang van zaken kan bezwaarlijk verzoend worden met verzoekers andere verklaringen, namelijk dat hij gekend staat bij het Kameroens leger als separatist (“*Sommige mensen weten ook dat ik van de beweging ben en ik kan geïdentificeerd worden. [...] De naam van mijn beweging is SCNC, Southern Cameroons National Council... van welk ik een actief lid was. Het was gekend door enkele van mijn burens, sommige burens hebben we gerealiseerd dat ze informatie geven aan het leger.*”; notities, p. 19) en dat de Kameroense diaspora in de gaten wordt gehouden, wat ook de reden zou zijn dat hij geen lidkaart meer durft aanvragen of politieke activiteiten durft hebben in Europa (notities, p. 26-28).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd “*dat hij een valse naam (N.P.) en een vals paspoort heeft gebruikt om naar Kameroen terug te keren*”, dat hij “*veel voorzorgsmaatregelen*” nam in Kameroen en dat hij er steeds verborgen verbleef. Behoudens de vaststelling dat verzoek hiervan geen begin van bewijs bijbrengt, blijkt uit verzoekers beweringen dat elke Engelstalige in Kameroen riskeert gedood te worden (“*Elke Engelstalige in Kameroen is een doelwit, er is geen vrijheid. Ze doden hen. Het leger blijft ongestraft.*”; notities, p. 19), waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoeker - zelfs onder een andere naam - riskeerde terug te keren. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat verzoeker meermaals gevraagd werd of hij bedenkingen had bij zijn terugkeer (“*Had jij bedenkingen gemaakt voor je besloot naar Kameroen terug te keren? [...] Had je nog andere bedenkingen? [...] Wat dacht je dat met jou zou gebeuren als je het leger zou tegenkomen?*”; notities, p. 19), maar dat hij geen enkele melding maakte van zijn vrees voor de Kameroense autoriteiten omwille van zijn politiek activisme (notities, p. 19), wat het onwaarschijnlijk karakter van deze vrees uiteraard bevestigt.

11. Gelet op het voorgaande, is de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig. Het weerlegbaar vermoeden ontstaat pas wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is. De ongestaafde bewering “*dat drie van zijn broers werden vermoord*” toont niet aan dat verzoeker reeds vervolging onderging.

12. Bij zijn verzoekschrift voegt hij “*Psychologisch attest van 5 maart 2020*”, “*Psychologisch attest van 4 juli 2019*” en “*Psychologisch attest van 16 mei 2019*”. Enerzijds meent verzoeker dat zijn psychologische toestand tegenstrijdigheden in zijn verklaringen kan “*rechtvaardigen/uitleggen*”, anderzijds moeten deze attesten volgens verzoeker “*worden beschouwd als "gedetailleerde elementen met betrekking tot de vermeende risico's", aangezien er sprake is van psychologische stoornissen die verband houden met het geleden geweld, en die met de risico's die worden gelopen in geval van terugkeer naar het land van herkomst*”.

De Raad stelt vast dat het neergelegde psychologisch attest van 16 mei 2019 werd opgesteld na twee consultaties. Na een beknopte weergave van verzoekers achtergrond, wordt geschreven dat verzoeker onder de indruk is van de wreedheden in Kameroen en het geweld dat hij er heeft ondergaan, dat hij “*terriifié et traumatisé*” is, dat hij bijna niet slaapt, dat hij last heeft van flashbacks en nachtmerries, dat hij vreest voor zijn zoon en hierbij “*conflits de conscience insupportables*” heeft, alsook dat hij HIV-positief is. In het attest van 4 juli 2019 - na nog drie consultaties - wordt een uitgebreider overzicht van verzoekers verblijf in Europa gegeven en worden dezelfde bemerkingen over zijn geestestoestand herhaald. Het attest van 5 maart 2020 - na nog twee consultaties - bevat dezelfde informatie als het attest van 4 juli 2019.

Vooreerst merkt de Raad op het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Deze attesten doen tevens geen uitspraak doen over verzoekers cognitieve capaciteiten. Noch uit de attesten noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder kan de vermelding in de attesten dat verzoeker onder de indruk is van de wreedheden in Kameroen en het geweld dat hij er heeft ondergaan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in de huidige asielprocedure niet aantonen. Dergelijke vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er wordt geen causaal verband aangetoond tussen de geestestoestand van verzoeker en zijn asielrelaas.

13. De overige door verzoeker neergelegde stukken kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen. De brief van een priester die hij “*één keer*” ontmoette (notities, p. 30) bevat algemene informatie over de situatie in Kameroen en “*la mort de les deux membres de ta familledals le conflit gravissime qui secou les deux régions anglophones de notre pays*”, maar vermeldt verder verzoekers persoonlijke problemen niet. Het buskaartje van 12 februari 2019, waarmee hij zijn aanwezigheid in Kameroen wilt aantonen, wijzigt niets aan voorgaande conclusies.

14. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de in het verzoekschrift aangehaalde arresten van de Raad individuele gevallen betreffen en hoe dan ook geen precedentwaarde hebben die bindend is. Ook de richtlijnen van UNHCR, waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, zijn geen afdwingbare rechtsregels.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

16. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de aanvullende nota van verweerder blijkt daarnaast dat er in bepaalde zones in Engelstalig Kameroen een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Kameroen wordt momenteel getroffen door de “*Engelstalige crisis*”, *in casu* een gelokaliseerd conflict dat zich in hoofdzaak beperkt tot de Engelstalige regio's North West en South West. Immers blijkt uit de informatie duidelijk dat er fundamentele verschillen tussen de veiligheidssituatie in Franstalig Kameroen en deze in Engelstalig Kameroen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

In casu kan verzoeker zich onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in Douala, Franstalig Kameroen.

Wat de veiligheidssituatie in de Franstalige regio betreft, dient te worden vastgesteld dat het conflict naar aanleiding van de Engelstalige crisis zich sinds de zomer van 2018 heeft uitgebreid naar andere delen van Kameroen, maar dit slechts in geringe mate. Uit de informatie blijkt duidelijk dat het geweld naar aanleiding van de Engelstalige crisis in het Franstalige gedeelte thans eerder beperkt is, niet algemeen verspreid, noch dermate willekeurig dat er kan gesteld worden dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreigingen.

De situatie in het Franstalige gedeelte van Kameroen beantwoordt dan ook niet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dat beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder blijkt uit de informatie dat duizenden Engelstaligen toevlucht zoeken tot de Franstalige regio's, waar ze worden opgevangen door Engelstalige families en ze ook van de gastvrijheid van Franstalige Kameroeners kunnen genieten. In Douala en Yaoundé zijn er wijken met een grote Engelstalige aanwezigheid.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat *“uit de beschikbare documentatie [blijkt] dat Engelstalige Kameroenezen worden gediscrimineerd, dat ontheemden in Kameroen moeilijk toegang hebben tot huisvesting en gezondheidszorg, en dat de bescherming van de Kameroense autoriteiten niet doeltreffend is”*, blijkt inderdaad dat er in bepaalde wijken soms sprake is van periodes van spanning, met razia's, identiteitscontroles, arrestaties, Echter, uit het geheel van de informatie blijkt geen systematische vervolging door de Kameroense overheid van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen, louter omwille van het feit Engelstalig te zijn.

Wat betreft de bereikbaarheid van de Franstalige regio, blijkt dat het conflict een grote impact heeft op de bewegingsvrijheid van de bewoners van de Engelstalige zone van het land. Uit de informatie blijkt evenwel dat het mogelijk is om zich van de Engelstalige naar de Franstalige regio van het land te verplaatsen (COI Focus *“Cameroun. La crise anglophone. Situation sécuritaire.”* van 1 oktober 2019 (update), p. 54-59). Bovendien is de Franstalige regio van Kameroen bereikbaar via de internationale luchthavens van Douala en Yaoundé.

De socio-economische situatie van Engelstalige IDPs (internally displaced people) in Franstalige steden kan precair zijn. Van verzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich vestigt in Douala, Franstalig Kameroen, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in de periode 1998-2000 in het kwartier Bepanda Casmando in Douala woonde, dat hij er in een drukkerij en een bakkerij werkte, dat hij er een jaar lang manager in een bakkerij was, dat hij nog contact heeft met de moeder van zijn zoon die in Douala woont (notities, p. 18-19) en dat hij een beetje Frans spreekt (notities, p. 17).

De arresten van de Raad waarnaar wordt verwezen hebben geen precedentswaarde; elk dossier dient op zijn individuele merites te worden beoordeeld.

Bijgevolg, gelet op verzoekers persoonlijke omstandigheden en zijn eerdere verblijf in Douala, samengenomen met het feit dat hij blijkbaar voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich aldaar in een vreemde gemeenschap te vestigen, is de Raad van oordeel dat het voor verzoeker mogelijk is zich in Douala te vestigen. Verzoeker toont geenszins aan dat dit voor hem niet mogelijk zou zijn gelet op zijn HIV-diagnose (zoals vermeld in *“Standaard medisch getuigschrift van 29 juli 2019”*) of zijn beweerde *“situatie van psychische nood”*, die volgens verzoeker moet blijken uit de bijgevoegde attesten (*“Psychologisch attest van 5 maart 2020”*, *“Psychologisch attest van 4 juli 2019”* en *“Psychologisch attest van 16 mei 2019”*) en die hierboven reeds besproken werd.

Aldus beschikt verzoeker in Douala, Franstalig Kameroen, over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

18. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. X en X, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS

